

Steder i Sylland. Jeg fremsætter atter Tanken for at faa den imøbegaaet, eller ialtfald for at den ikke skal blive glemt; maasse kan det hende, at den kan findes brugbar. — Med Hensyn til Skattevæsenet blev der igaar fremsat en Betragtning, som jeg tidligere har ydet og ogsaa nu skal yde min Auerkjendelse, og som jeg deler, og det er den, at den indirekte Beskatning bliver for byrdefuld for dem, der have mindst Naad til at betale den. Man opgjøre Regnestykket, og man vil finde, at der gives Folk i Samfundet, som betale forholdsvis 5, 6 Gange saa Meget som Andre, medens de Første betale af det; de ikke have tilovers, og de Andre kun betale af deres Ovrskud. Vore Samfundstilstande ere ikke af den Beskaffenhed, at vi klar for klar kunne bortse fra disse Omstændigheder og kunne lade, som om vi ikke mærke dem. Jeg skal ikke komme specielt ind paa disse Spørgsmaal, da den høitærede Finantsminister ved forskjellige Forslag har givet os Leilighed til at komme nærmere ind paa Betragtninger herom, men jeg tror, at skulle vi komme til at gaa ind paa en Indkomstskat af denne eller hin Størrelse, maa vi forlange Lettelser navnlig paa de Punkter af den indirekte Beskatning, hvor Smaaamændene trykkes haardest. — Under den direkte Beskatning finde vi Rangskatten aftaget med 5,000 Rd., en Frugt af en tidligere Lov. Det kan være i sin Orden; det kan være meget i sin Orden, at naar vi have vedtagen en Lov om, at Embedsmændene skulle være fri for at betale Rangskat, blive de fri, men hvad der synes at være meget paafaldende, det er, at Embedsmændene desuagtet skulle ind under Rangforordningen. Der er ikke ret Meget, som har, jeg vil just ikke sige, moret eller undret mig, men et Udtryk derimellem, saa meget som at se en Kommission nedsat over, hvorledes den røde Bygning mange Embedsmænd skulle rangere. Jeg tænkte: Men blive vi da rene Kinesere, gaa vi fremad, eller gaa vi tilbage? Forordningen af 1746 tror jeg bør forandres ved Lov. Skulle vi ikke blive enige om at forelægge et Lovforslag, der sætter dem i første Klasse, der betale aarlig 1,000 Rd. dem, der betale det Halve, i anden Klasse, og Resten i tredje Klasse, og i en fjerde

Paragraf ophæver alle mulige og umulige Bestemmelser om, at de i Rangens Indførte skulle have noget Fortrin. Saa fik vi jo en ren Orden paa det Hele, og Statskassen kom dog til at nyde Godt af Folks Daarskab — jeg beder om Forladselse, Folks Lyst til at være i Rangforordningens høiere Klasser. — Et Spørgsmaal vilde jeg gjerne omtale overfor den høitærede Finantsminister angaaende § 4; det er et Forhold vedrørende de Regler, efter hvilke Skatteborgerne kunne blive frie for de direkte Skatter paa Jorder. Der gives flere Egne langsmed Vestkysten af Sylland, hvor Befolkningen betaler Skatter af Jorder, der forlængst ere udgaaede i Havet. Der gives Regler for, hvorledes Bedkommende kunne slippe, og de have forsøgt det, men hvorledes er Beregningen foregaaet? En Landinspektør møder og taxerer Jorden efter dens Muldholdighed uanset dens Beliggenhed, han maaler den ud til den yderste Epids — den Epids, som kan være borte 2 Timer efter, at han har forladt den — aldeles uden Hensyn til, hvad der vører paa Jorden. Da det ofte angaar Smaafolk, som ikke have Naad til at afse et Beløb derpaa, hvis Rente alene er ligesaa stor som Skatten, var det saa ikke rigtigt, at Staten under saadanne Omstændigheder hjalp de Bedkommende. Der er visse Strækninger, som ikke engang ere den Tiende værd, som er paalagt dem, endfige Skatten med, men som de Bedkommende ikke se sig istand til at faae frigjorte paa Grund af de vanskelige Forhold, under hvilke det skal ske. Det var et specielt Tilfælde, som jeg onskede at benytte Leiligheden til at omtale ligeoverfor den meget ærede Minister. — Hvad angaar Post- og Telegrafvæsenet, da er jeg af den Meening, som ogsaa fandt Gjenklang her i Salen igaar, at vi i Almindelighed ikke maa vente noget Ovrskud af disse Institutioner; thi Ovrskudet vilde fornemlig fremkomme derved, at Egne, der have Krav paa at kommes imøde, blive tilfidesatte. Det har glædet mig at se, at den høitærede Minister forlanger det Dobbelte af, hvad man ikke ifjor men tidligere forlangte til nye Stationsposter, thi det forudsætter, at Ministeren vil opfylde sit Løfte til os under Postlovens Behandling om en